

Interceptarea „legăturii” – ieri și azi

Vineri, 25 decembrie 2009

Gili Cârstea

Întregul sistem ceremonial, al cărui punct central era sanctuarul, trebuia să fie un simbol, o reprezentare a legăturii dintre omenesc și divin pe care noi astăzi o numim părtășie cu natura divină. Aceasta este tema centrală a mării controversate, și evident că a devenit repede domeniul suprem asupra căruia s-a concentrat Balaurul. Iată cum descrie până inspirată interesul lui față de calea prin care Dumnezeu va interveni pentru salvarea omului:

„Încă de când i s-a spus șarpelui în Eden: ‘Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei’ (Gen 3:15), Satana a știut că nu va avea un control total asupra lumii. Se vedea în oameni efectul unei puteri care se opunea dominației lui. Cu interes profund, el a urmărit jertfele aduse de Adam și de fiii lui. În ceremoniile acestea, el a întrezărit simbolul unei legături între pământ și cer. S-a hotărât să intercepteze această legătură” (DA 115).

Spera Diavolul să obțină un control total asupra lumii? Spera, deoarece omul, despărțit de natura divină ca urmare a deciziei lui Adam, nu avea absolut nicio șansă să reziste controlului și dominației stăpânitorului acestui veac. Satana cunoștea bine, din proprie experiență, forța devastatoare a legii păcatului și morții care pune stăpânire asupra tuturor celor care iau decizia nebunească de a cere deconectarea de la izvorul vieții. Avea acum control asupra unei rase în care „legea Duhului de viață” fusese înlocuită de „legea păcatului și a morții,” și această biruință trebuia sigilată pentru vecie. Știa bine că, atâta vreme cât omenirea va fi controlată de „sămânța” lui, acest nou sistem de operare, rebeliunea împotriva guvernării divine va continua neîngrădită; și, probabil, se va întinde dincolo de orizonturile acestei planete.

Dar speranțele lui s-au năruit repede, iar declarația din Geneza 3:15 a sunat ca un clopot de moarte. O oarecare sămânță a femeii va intra în conflict deschis cu sămânța lui, Dumnezeu va pune vrăjmășie între el și familia omenească. Nu știa prea bine cum se va face așa ceva, dar a înțeles că totul este legat de jertfele pe care Adam le aducea. A început să le urmărească atent, cu „interes profund,” și nu i-a trebuit mult timp să priceapă că Sămânța, un vlăstar al femeii – „din mijlocul tău, dintre frații tăi” (Deut 18:15) – va deveni Templul, o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul, capul unei noi familii omenești, reparându-se astfel tragedia din Eden. Urma să apară un Izbăvitor care să facă pe copiii lui Dumnezeu din nou părtași de natură divină, viața Lui demonstrând că „omenescul unit cu divinul nu comite păcat” (MH 180).

Știa bine că așa ceva nu va putea împiedica, dar știa la fel de bine că poate stârni pasiunile josnice ale rasei controlate de sămânța lui spre a refuza oferta lui Dumnezeu. Acum era din nou pe val, odată ce a înțeles cheia întregii operațiuni, și s-a pus la treabă de o manieră pe care foarte puțini au suspectat-o vreodată. S-a hotărât să „intercepteze legătura,” să nu permită refacerea părtășiei cu natura divină prefigurată în ceremonii. Ascultați:

„El a prezentat în mod fals atât pe Dumnezeu, cât și formele care îi duceau pe oameni la Mântuitorul. Oamenii au fost făcuți să se teamă de Dumnezeu ca de Unul care avea plăcere să-i distrugă. Jertfele care ar fi trebuit să descopere iubirea Sa erau aduse doar ca să potolească mânia Lui. Satana îi ațâța pe oameni la patimi urâte, ca astfel să-i poată stăpâni mai bine. Când s-a dat Cuvântul scris al lui Dumnezeu, Satana a studiat profețiile cu privire la venirea Mântuitorului. Din generație în generație, el a lucrat ca să-i orbească pe oameni față de aceste profeții, ca ei să-L respingă pe Hristos la venirea Lui” (DA 115).

Astăzi întreaga lume se închină unui Dumnezeu care cere supunere sub amenințarea cu moartea, și mistifică rolul ceremoniilor prin care generațiile trecute erau călăuzite spre un Mântuitor. Templul, care era doar o întruchipare a Seminței femeii, a căpătat roluri și semnificații cu totul străine de intenția lui Dumnezeu, devenind o simplă peșteră de tâlhari.

Solia 1888 urmărea să corecteze această aberantă mistificare a metaforelor legate de sistemul ceremonial, să pună în lumina reflectoarelor neprihănirea lui Hristos în dimensiunea ei reală, ca produs

al locuirii lui Dumnezeu în templul Său, ca rezultat al unirii dintre divin și uman.

Dar aceeași teamă de Dumnezeu pe care au nutrit-o părinții noștri spirituali ne hăituieste și pe noi astăzi, iar scopul este același: Să respingem pe acest Hristos, ca Sol al legământului cel veșnic, în încercarea Lui de a face din biserică „întruparea continuă” a Seminței femeii, un locaș al lui Dumnezeu prin Duhul.

Și va avea același succes ca și atunci. Milioane din acest popor se vor lăsa amăgiți de un hristos ecumenic, care promite mântuire „în păcat” dar nu „din păcat,” și care nu este realitatea din spatele metaforelor sanctuarului.

Doar o rămășiță aproape invizibilă va reuși să perceapă mascarada prin care Baal s-a așezat pe tronul lui Dumnezeu, va vedea neprihănirea lui Hristos ca rod al unirii dintre divin și uman, și va veni la Nunta Mielului, acolo unde este așteptată ca Mireasă, și nu ca musafiri la ospăț.

Vor face așa, oricât s-ar zbate Balaurul deghizat în Hristos să intercepteze „legătura” pe care ceremoniile sanctuarului o prefigurau.